

“Green Deal je realita, smiřme se”, pláče vykastrovaný šéf ODS. Šichtařová zatíná zuby: Postava bez politických kulí!

- CZ24 News | 13. září 2021

ČESKO: Pirátský nápad napumpovat do ekonomiky bilion korun v případě volebního vítězství Markétu Šichtařovou úplně ohromil. „Ahááá, pirát rozhodne, že sebereme podnikatelům peníze, přidáme k tomu peníze sebrané podnikatelům v dalších zemích EU, a rozhodne taky, jak tyhle peníze investovat, protože pirát, který nikdy nepodnikal, zato sedí a mluví v Parlamentu, ví líp než ten podnikatel, kde ty peníze budou vydělávat,“ diví se ředitelka analytické společnosti Next Finance prostoduchosti těch, co přitom chtějí řídit celou zemi. A kvůli rezignovanému přijímání pekla, které nás má ekonomicky zničit, by to u ní nevyhrál ani šéf ODS Petr Fiala.

V médiích se začíná objevovat pozapomenutý termín stagflace, který je označením pro vysokou inflaci ve stagnující ekonomice, přičemž inflace a stagnace jsou zpravidla protichůdné jevy. Máme se jí obávat, je její nástup reálný a jakými nástroji či kroky na ni mohou centrální banky nebo političtí lídři reagovat?

Stagflace je už dávno realitou. V dobách fungování „normální“ ekonomie a „normální“ ekonomiky platilo, že když se ekonomice velmi dařilo, přehřívala se, takže se přetlak poptávky lidí po zboží a službách provalil v podobě zvýšené inflace. A naopak když byla hospodářská krize, ceny padaly, protože lidé neměli peníze na to, aby mohli utrácet. Takže v „normálních“ dobách platí, že vysoký hospodářský růst je spojen s růstem cen, hospodářské zpomalení naopak je spojeno s velmi nízkou inflací. Teď je ovšem doba všechno, jen ne normální.

Aktuálně se pohybuje v situaci, kdy čelíme hospodářskému zpomalení ne proto, že by lidé neměli peníze a neměli za co utrácet. Naopak lidé dostali peníze od vlády, která se za účelem tohoto rozdávání zadlužila, ale ekonomika přesto moc nejede, protože výrobci nemohou dostatečně vyrábět. A nemohou vyrábět proto, že anti-covid opatření zpřetrhala obchodní kontrakty a začaly chybět některé základní materiály a komponenty. Takže například automobilky mají ohromnou poptávku po autech, ale auta přesto nedodávají na trh, protože chybí čipy. A čipy chybí, protože vlády před více než rokem začaly zavírat hranice, omezovat dopravu – a obchodní toky se přesměrovaly. Jako když postavíte řece do cesty překážku a ona si začne hledat nové koryto.

Takže tu máme nízký růst a současně vysokou inflaci, tedy stagflaci, a je to stav, který tu bude ještě hodně dlouho. Není to něco, co by vlády či centrální banky uměly snadno léčit. Standardní hospodářské politiky jsou totiž postavené tak, že podporují růst, a tím vyvolávají inflaci, anebo potlačují inflaci, ale tím podlamují růst. Řešení to v podstatě nemá, se stagflací se dá dělat jen to, že se nesmí nikdy připustit, a teď, když už ji centrální banky a vlády vyrobily svou chybnou hospodářskou politikou, už tu prostě je a hotovo. Pouze konstatují, že pracovat na vyrábění stagflace začaly centrální banky a vlády už v roce 2008 a od té doby prakticky vše, co dělaly, ke stagflaci nezadržitelně směřovalo.

Ve druhém letošním čtvrtletí u nás rostly výdělky ve veřejné sféře o 17,7 procenta, ale v soukromém sektoru „jen“ o 8,8 procenta. Ať už jsou příčiny toho rozdílu jakékoli, jak dlouho může být udržitelný stav, kdy platy byrokratů převyšují mzdy v produktivní sféře?

Však on přeci není udržitelný už teď. Před chvílí jsme mluvili o stagflaci – co myslíte, že to je jiného, než jeden z projevů toho, že ekonomika nejede, ale roste objem peněz mezi lidmi, a to navíc ještě ve státní sféře, která sama nic neprodukuje, jen parazituje na těch, kteří něco tvoří? Neboli jinými slovy: Tento stav už překročil bod udržitelnosti a nyní už má jen negativní projevy, a je jich hodně.

Papiňák se tlakuje čím dál víc. Spotřebitelské ceny vzrostly v srpnu proti červenci o 0,7 procenta, a to je jednoznačný důsledek tohoto zvyšování mezd. Zásadnější je ale to, že meziročně vzrostly spotřebitelské ceny v srpnu o 4,1 procenta. To bylo o 0,7 procentního bodu více než v červenci a nejvíc od listopadu krizového roku 2008.

Samozřejmě hypoteticky lze zvyšovat penze ve státní sféře na úkor soukromé až do bodu, kdy stát bude ovládat 100 procent ekonomiky a soukromý sektor bude nula – ostatně polpotovská nebo stalinská nebo kim-čong-ilovská ekonomika taky nějak „existovala“ či „existuje“. Nakolik jde o ekonomiku prosperující, to už je jaksi věc jiná.

Novou vládu, která vzejde z blížících se voleb, čeká doporučení Hospodářské komory, aby zaměstnavatelům snížila odvody na sociální zabezpečení na evropský průměr. Argumentuje tím, že u nás je toto pojistné druhé nejvyšší v Evropě, a to 25 procent z hrubé mzdy zaměstnanců. Vzniklý výpadek příjmů do státního rozpočtu doporučuje nahradit snížením sociálních mandatorních výdajů nebo zvýšením účasti zaměstnanců na pojistném systému. Co tomu návrhu HK říkáte a je vůbec představitelné, že by některá politická reprezentace sáhla ke snížení výplaty povinných dávek?

Zvýšení účasti zaměstnanců na pojistném systému je k ničemu, protože je skoro šumafuk, jestli zaměstnancům vytáhnete peníze z kapsy tím, že za ně zaměstnavatelé musí odvést odvody na sociální zabezpečení, nebo tím, že zaměstnanci si povinně odvedou víc na pojistném. Odvod jako odvod. A ačkoliv v jednom případě za ně odvod technicistně odvede zaměstnavatel, pořád to je zdanění jejich příjmů.

Nicméně ten druhý návrh, totiž snížit odvody na sociální zabezpečení výměnou za snížení sociálních mandatorních výdajů, to už samozřejmě smysl dává. Ale ještě mnohem víc by dávalo smysl propustit státní zaměstnance a na nich ušetřit. Že by ovšem do toho kyselého jablka jakákoliv strana, která má šanci uspět ve volbách, kousla, to si představit neumím.

Symbolicky pět minut před dvanáctou začala ve čtvrtek horká část volební kampaně koalice Pirátů a hnutí STAN. Její kandidát na premiéra Ivan Bartoš se pochlubil plánem, jak nastartovat Česko. Aby naše země už nebyla montovnou, ale mozkovnou, bude třeba podle koalice napumpovat do ekonomiky bilion korun. „Investic převážně ze soukromých zdrojů, ale i z evropských peněz,“ prozradil šéf Pirátů. Jak by to pumpování bilionu korun do ekonomiky mělo vypadat, abychom pod vedením Pirátů mohli kráčet ke světlým zítřkům?

Aháááá, pirát rozhodne, že sebereme podnikatelům peníze, přidáme k tomu peníze sebrané podnikatelům v dalších zemích EU, a rozhodne taky, jak tyhle peníze investovat, protože pirát, který nikdy nepodnikal, zato sedí a mluví v Parlamentu, ví líp než ten podnikatel, kde ty peníze budou vydělávat... Já vážně nerozumím, kdo ještě může na takové pohádky skočit. A mimochodem, ono se snad peněz do ekonomiky pumpuje málo?! On snad schodek státního rozpočtu nevyskočil za poslední roky na naprosté rekordy? A neprovalilo se snad tohle pumpování peněz už teď nehoráznou inflací, aniž by ovšem nastartovalo hospodářský růst?! Chce pirát inflaci ještě vyšší za stejně nenastartovaného růstu jako dosud?

„Green Deal je realita. Nemá už smysl spekulovat nad tím, jak by to mohlo být jinak. Teď musíme využít příležitost, jak investicemi do udržitelného rozvoje, obnovitelných zdrojů a cirkulárního hospodářství modernizovat českou ekonomiku a zvýšit kvalitu života“. Jsou tato slova předsedy ODS a lídra koalice Spolu Petra Fialy výrazem racionálního, nebo jen smířeného postoje k dané věci? A je ta racionalita či smířenost tou pravou kvalifikací pro budoucího předsedu vlády?

Proč, probůh, takové dobrovolné vazalství? Proč takové rezignované přijímání pekla, které nás má ekonomicky zničit? Jak proboha může „modernizovat českou ekonomiku a zvýšit kvalitu života“ fakt, že připustíme asistovanou ekonomickou sebedestrukci? Technologický rozvoj nikdy nenastal se smířeným přikyvováním nějaké ideologii. Ten vždy nastal, když nějaký vizionář a vynálezce se naopak politické ideologii postavil a nebál se přijít s přelomovým vynálezem. Já bych tenhle postoj snad ani neoznačovala za smířenost. Já si dovoluji rovnou tvrdit, že Petr Fiala je kompromisní postava bez politických kulí.

Německá média se dostala k internímu materiálu německé vlády „Projektionsbericht“, který konstatuje, že země výrazně zaostává za vlastními klimatickými cíli i Pařížskou dohodou o klimatu. Loni odsouhlasená tzv. uhlíková daň, která se připočítává ke všemu, co způsobuje emise CO₂, vycházela u pohonných hmot na příplatek sedm až osm centů za litr. Výpočty odborníků v daném materiálu ukazují na plánovaný příplatek ve výši 70 centů za litr benzínu či nafty. Jak by nárůst v přepočtu o 18 korun za litr zahýbal s českou ekonomikou, i když podle ministerstva financí ani ministerstva životního prostředí u nás žádný takový návrh neexistuje?

Tak já bych řekla, že naši němečtí zelení kolegové jsou nám velkým vzorem, no ne? Uvědoměle hledají cesty, jak rychle docílit pokrokového úpadku dopravy a zejména automobilismu. Pokrok se vždy dá do pohybu, když se někdo rozhodne spasit svět, a vždy tenhle pokrok končí megaprůšvihem. Pravda, bude to jak plivnutí do moře, protože – jak zjistil institut Ifo – všechna osobní auta v celé EU za rok ani nevyprodukují tolik CO₂, jako Čína vyprodukuje používáním fosilních paliv za tři týdny. Ale gesto to bude pěkné, ne? A ti oškliví Číňané se nad sebou jistě zamyslí, a až budou dál vypouštět ty své emise, budou se u toho jistě aspoň stydět. A to už se vyplatí! Kdybychom totiž nedělali taková gesta, mohla by Evropa ekonomicky prosperovat a lidé by se mohli mít dobře a dál jezdit svými auty – no představte si tu hrůzu!

A pak jsou tu samozřejmě emise, kvůli nimž vlastně elektroauta vznikají a kvůli nimž německá vláda kuje tyhle plány. Elektroauta jsou totiž protežována regulátory hlavně kvůli domněnce, že jezdí „čistě“ – tedy bez emisí a na potenciálně čisté vyrobenou energii. Jenomže je skutečně elektrické auto vůbec ekologičtější než klasické? Tak úplně samozřejmě to není. Velmi totiž záleží na tom, jak vznikla energie, kterou čerpá. Pokud vznikla pálením uhlí, tak to nic ekologického není. Místo aby kouřil výfuk, kouří komín elektrárny. Pokud bylo auto nabito na noční proud, je krapet ekologičtější, protože elektrárna tak jako tak jede, jen dosud neměla dostatečný odběr. Pokud vznikla elektřina z obnovitelných zdrojů, už je to úplně o něčem jiném.

Další věcí je, jak je auto recyklováno. Německý ADAC v testech zjistil, že kvůli recyklaci je elektroauto ekologičtější až při nájedu 580 tisíc km. Pokud by jezdilo pouze na elektřinu z obnovitelných zdrojů, je ekologičtější už při 76 tisících km. To, že je ryzí elektroauto zcela ekologické, je tedy jen pověra a marketingový trik. A konečně je tu i samotná výroba elektromobilu. A to je asi největší průšvih. Výroba baterie je totiž neekologická zejména proto, že potřebuje mnoho prvků, které se těží po celém světě, a to ne zrovna ekologicky. Ono to tedy nakonec s elektroauty nebude tak docela bílé proti černým spalovacím motorům – ono to bude spíš šedé.

Bohužel, my se nemůžeme tvářit, že takhle si hrají Němci na svém písečku a nás se to netýká. Skrze

svou obrovskou politickou sílu tyhle tlaky prosazují přes europarlament a Evropskou komisi i pro zbytek EU a s politiky, jako je Petr Fiala, se zjevně těmhle tlakům neubráníme. Pokud Němci zavedou nějakou rádobý-ekologickou daň, dalším krokem bude směrnice vynucující si stejnou daň v celé Evropské unii...